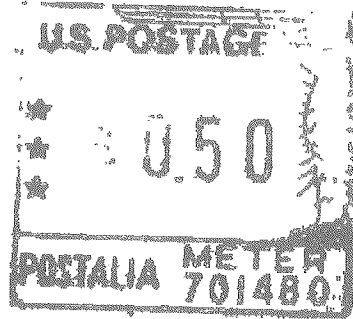

LYNARD SKYNYARD

Happy New Year

* Southern By The Grace Of God *

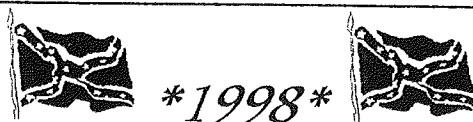
Spolek přátel jižanského rocku

Dixie

Informace členům a příznivcům

18.

Leden 1998

V manželství prý je sedmý rok ten nejkritičtější a pro DIXIE je devadesátýosmý oficiálním sedmým rokem existence spolku. My ale vlastně nejsme navzájem ženatí, tak by nás nemělo nic zaskočit. Nebo dám za pravdu pověřám a když uvážím, že spolek vznikl už v prosinci 1990 a že v lednu 1991 nás už jenom registrovali, máme vlastně už ten průserový rok za sebou! Tomáš Kudrna mi to určitě potvrdí, od prosince totiž leží v nemocnici. Přejme si tedy to tradiční zdraví a k tomu peníze. Nevím, kolikrát už jsem se na Zena odvolával, ale to jeho "bejt zdravěj a chudej taky za moc nestojí" platí čím dál furt stejně.

A co si přát a slíbit do dalšího roku? Nejlepší bude, když budeme všichni dál stejní, když nás bude raději víc a když si zase nedáme od těch mimo spolek, kteří to ale přece myslí dobře, do ničeho kecat. A ať už konečně přijedou Lynyrdi a Allmani.

/President/

Pánové,

Kosinovo hřměnínský mlýn bude poslední víkend v červnu, tj. 27., kongres jsme plánovali na 5.-7. června.

MEXICKÁ REVOLUCE V PRAZE 7. 11. 1997, Praha Brumovka.

7. listopadu '97 jsem se rozhodl navštívit koncert Žlutého psa na Brumovce inzerovaný jako Mexická revoluce. Návštěvníci koncertu měli sraz na stanici metra Budějovická, odkud šel lampionový průvod až na místo koncertu. Brumovka praskala ve švech. Předkapela – něco otřesného: Los Panchos. Žlutý pes posílen o dvě baby hrál písničky z Yellow Dog, Trsátka ale i starší. Při koncertě se prodávalo mexické pivo zn. Corona (0,3 litru za 35,-Kč). Těchto piv jsem moc nevypil, protože mi ani moc nechutnalo. Na srovnání chuti jsem si musel dát český pivo, tak jsem to tak hezky smíchal. Ale koncert byl prima.

P.S. Mějte se fajn, hodně dobrý muziky i pití preju všem.

/Jarda Maršoun/

BLUES ALIVE - 15.11.1997, Šumperk

Fuj, Jim Beam – tomu se nic nevyrovná. S.H.

Po mém loňském vychvalování do Šumperku vyrazily dvě auta. Velmi spokojený Orel nemusel řídit ani jedno z nich. V Šumperku se za rok hodně změnilo k ještě lepšímu. Viditelná propagace po celém městě, v kulturáku se čepovalo i vyvařovalo na více místech a hlavně se střídavě hrálo v hlavním sále i v přísálí, takže přestávky mezi vystupujícími se scvrkly jen na dobu přesunu návštěvníků. Mimo Mišíka celý večer natáčela ČT, před pár dny byl sestřih konečně v televizi. Opravdový sestřih, jak trávník po sekačce - co přechuje je třeba ustříhnout. V TV to bylo všechno obsahově a hlavně zvukově srovnáno do jedné lajny, ani ta Eržika z toho moc nekoukala. Nejmarkantnější zástřih chytli East Blues Experience – až nepříjemně razantní zvuk byl srovnán do lajny a na obrázky se dostaly jen ty nejkliďnější věci.

Velké bluesové akce měly, mají a vždycky mít budou společné dvě věci. Uslyšíte spoustu pěkný muziky, ale pokolikáté už vlastně člověk ty donekonečna omílané standarty slyšel, mnohdy dokonce několikrát za večer. Co jsou platné výborné výkony muzikantů v perfektně sehraných kapelách, když je to často studený jako psi čumák. (Nebyl to ale problém jen bluesmenů, stejně perfektně, přesně a neosobně působili i muzikanti kolem Mišíka. A Ondřej Konrád působil tak utahaným nebo unuděným dojmem, že jsem ho ani nešel pozdravit). Proto mě letos nadchnul líbezně archaický Moravia Big Band, potěšily české písničky Eržiky Konopáskové a pozorně jsem poslouchal Jana Spáleného, (kterého jsem si popravdě naposledy pustil když vydal první ASPM). Naštěstí furt platí – kolik lidí, tolik chutí. Michala nadchla ta dlouhohlavá nazrzlá pěnice, na hranici snesitelnosti ozvučení East B.E. udělali radost Orlovi, některé nejvíce potěšil Paličův lůh.

/Pavel Hartl/

Uvádí: Ondřej Konrád

ACOUSTIC BAND

Šumperk
(17.00-17.30 foyer)

Šumpercká bluesová skupina ACOUSTIC BAND je zatím příležitostným hudebním seksem, které se poprvé představí místnímu publiku ve složení: Miroslav Novotný - zpěv, klavír Petr Jurička - zpěv, kytara Romana Kráslimová - kontrabas, Lada Mlčoch - bicí

Skupina se ve svém repertoáru představí skladbami z vlastní dílny.

MORAVIA BIG BAND

Zábřeh
(17.30-18.00 velký sál)

Moravia BB je orchestrem s více jak 10-ti letou tradicí. Patří mezi naše špičkové amatérské BB, o čemž svědčí celá řada cen z jazzových festivalů např. Gronau (SRN) a z našich Kroměříž, Pěrov, Vyškov, Šumperk a Líbrec. Orchester hraje klasický jazzový repertoár orchestrální D. Ellingthona, C. Basie, G. Milera, ale také moderní jazz a blues repertoár současných autorů. Orchester spolupracuje s našim předním jazzovým zpěvákem Ladislavem Kernlem, který s orchestrem vystoupí společně s kmenovou zpěvačkou Libou Vaňkovou.

BLUES MESSENGERS

Praha
(18.15-19.00 velký sál)

I když jméno skupiny Blues Messengers zní v souřadnicích české scény poměrně nově, v jejím čele nestojí nikdo jiný, než opory někdejší kapely Blues Open, kytarista a zpěvák Oldřich Bartas a kytarista Jan Martínek. Zejména druhý z nich patří již řadu let k legendám české bluesrockové kytary - renomé si vydobyl zvláště v klasické sestavě Žlutého psa. Blues Messengers serviruje energeticky silné nabité verze bluesových čísel chigagské (Muddy Waters) i texaské (Stevie Ray Vaughan) proveniencence, v nich exceluje jak Bartasův emotivní a "prožítý" vokál, tak Martínkova v nelepším slova smyslu divoká kytara.

JAN SPÁLENÝ a ASPM

Praha
(19.00-19.30 foyer, 22.15-22.45 foyer)

O originalitě přístupu k blues bylo v případě Jana Spáleného řečeno mnohě. Průnik mezi mistrovstvím špičkových jazzových hráčů (Michal Gera - trubka, Radek Krampal - vibrafon), kteří hrají v dnešním ASPM, a Spáleného živociznosti, nemá nejn na naší scéně obdoby. Těžší repertoár kapely tvoří především původní, výtečně - a český - otextovaná tvorba, která je citlivě doplňována standardy od Raye Charlese po Jaroslava Ježka. Spáleného typické nasazení, vyjadřovací sloganem jedné z jeho písní "ještě jednou si vrnout" - je ovšem přítomno v každém taktu, ať už se hraje o čemkoliv.

LADY I & THE BLUES BIRDS

Most
(19.30-20.15 velký sál)

Nasadíme-li přísně stylová měřítka, je toto mostecké sdružení vrcholem českého moderního bluesového projevu. Zpěvačka Ivana "Erzika" Konopásková, ovlivněná mj. i Janis Joplin, jejími písněmi prokládá kapela tradiční repertoár. I kytarista Milan Špaček, navazující na širokou škálu bluesového výrazu a techniky od černých klasiků až po Robbena Forda, patří bezpochyby ve svých oborech k evropské špičce. Lady I & The Blues Birds nadchli publikum už na loňském ročníku Blues Alive a lze předpokládat, že ani letos nezůstanou své pověsti nic dlužni.

THE ELECTRIC BLUES BAND

Slovensko
(20.30-21.15 velký sál)

O slovenské bluesové scéně toho u nás, upřímně řečeno, mnoho nevíme. Přitom minimálně dvě jména stojí za naší zvýšenou pozornost: kytarista Ján Litecký - Šveda a harmonikář Erich Procházka. Právě druhý jmenovaný stojí již několik let v čele velmi osřezaného, moderně orientovaného The Electric Blues Bandu. Kapela skládila nejednou úspěch nejen na území bývalé federace (např. na festivalu v Lipnici), ale i v "opravdovém" zahraničí (např. renomovaný Dresner Blues Festival).

VLADIMÍR MIŠÍK & ETC.

Praha
(21.30-22.15 velký sál)

I když Vladimír Mišík není bluesmanem v ortodoxním slova smyslu, v jeho tvorbě byly bluesové kořeny přítomny po celou jeho kariéru a žádné Mišíkovo album se bez alespoň jednoho opravdového blues neobejde - některé etapy zpěvačova života ostatně snad ani jinak než jako bluesové nazvat nelze. Bez jakékoliv stylizace dnes ETC. tvoří špičku žánru, který je ve světě nazýván rockem pro dospělá - bez ohledu na to, že valnou část jeho publika tvoří už x-lá generace teenagerů.

EAST BLUES EXPERIENCE

Německo
(22.45-23.30 velký sál)

V Německu má blues již tradiční širokou fanouškovskou základnu, které odpovídá množství a kvalita bluesových interpretů. Mezi nejlepší německé kapely patří East Blues Experience, kteří v posledním projevu kombinují tradici s modernou. Vynikající kytarista, zpěvák a skladatel Peter Schmidt zřetelně čerpá vlivy Alberta Kinga i Collinse, Stevieho Raye Vaughana, ale i Jimiho Hendrise či jazzových hráčů. O kvalitě East Blues Experience leccos napoví jejich někdejší spolupráce s Careym Bellem jak na koncertním turné, tak při nahrávání alba Good Understanding (naloženého, mimochodem, v roce 1994 během jediné noci v pražském R&R Music Studiu).

BULLFROG BLUES

Německo
(23.30-00.15 foyer)

Druhým zástupcem německé bluesové scény je poměrně nové kvarteto z Výmaru. Bullfrog Blues se sešli vloni a orientují se především na tradiční materiál chigagské i texaské proveniencence. Mezi svými vzory uvádějí mj. Buddyho Guye, Luthera Allisona, Alberta Collinse, Roye Buchanana a Stevieho Raye Vaughana, kteří jsou také podepsáni pod částí jejich repertoáru. I přes krátkou existenci si stačil Bullfrog Blues vybudovat dobrou pověst nejen u kritiky, ale i některých amerických bluesmanů, se kterými občas spolupracují při jejich německých koncertech.

Co nám napsal "Velekněz" Jindra Vobořil.

27. 11. 1997

Ahoj kamarádi!

Už jsem vás dlouho něčím nepotěšil tak tady to máte!

Tomáš Helmich vás už informoval o tom, jak jsme letos s *Los Vobos* hráli na výstavě *Muzika '97* a před námi tam hrála výtečná slovenská kapela "*Dorian Grey*". Hráli ve trojce a působili strašně vyhraně a suveréně. Byli celkem vtipní, měli dobré slovenské texty a celkově mi připomínali jak stylem tak zpěvem Zakka Wilda a jeho desku "*Pride and Glory*". Doporučuji ! Dále mohu doporučit skvělou bluesovou formaci, jejíž jméno neznám, ale intenzivně ho zjišťuji. Hráli jsme s nimi nedávno v Litomyšli na nějaké akci a vím jen to, že jsou z Moravské Třebové a jsou údajně učitelé. Hrají nádherně stylově, začali úplně akusticky s dřevním soundem blues, pak to převlékli do elektriky a hráli a zpívali skvěle rytmicky provedené věci od *Johnnyho Wintera* nebo třeba "*Oh Well*" od *Fleetwood Mac*. Náš basista Jirka Matoušek je jejich krajan a už předem nás upozorňoval abychom si nemysleli, že když jsme z Prahy, že budeme lepší. Měl pravdu ve všech ohledech. Hrálo tam asi osm kapel a všichni na ně zírali v pozoru. Další akci jsme nezažil bohužel osobně, ale je taky docela dobrá. Jak říkal Jiří Voskovec: Věc je tato! 12. července se v Nashville uskutečnila velká akce pod názvem "*Rock for Toys*". Hráli tady mimo jiné i *Georgia Satellites*, *B.T.O.*, *Survivor* a *Eddie Money*. Při této příležitosti zorganizoval kytarista *Jeff "Skunk" Baxter* akci pro Guinnessovu knihu rekordů, která spočívala v tom, že 1554 kytaristů odehrálo 75 minut trvající verzi slavné písně "*Twist and Shout*". Tak u toho bych být nechtěl ! U toho ostatního jo ! Nakonec ze skromnosti ještě něco o sobě. Tento rok jsem dosti spolupracoval ! Dokonce na třech nových CD. První se jmenuje "*DJ Bulldog volume I.*" a vydal ji vlastním nákladem můj bývalý kolega Pavel Woźniak. Jsou na ni všechny klenoty vokální skupiny *Kontrast*, kde jsem svého času krátce spolupůsobil. Díky bohu je učena jenom discjockeyům, takže na veřejnost asi moc nepronikne. Další deska se jmenuje "*Závist*" a natočila ji skupina *Irish Dew*. Je to vysoce virtuózní záležitost postavená na irském a vůbec keltském folkloru. Jsou tam asi čtyři zpívané věci na kterých jsem se podílel. Velí tomu kytarista Vašek Veselý a na housle tam hraje i Pepa Kůstka, který se bohudík dostal ze všech svých závislostí a teď má přebytek času, takže cvičí. Je tam plno hostů a deska se těší značnému zájmu a to nejen pro to, že kelština je teď dost v módě, jako před pár lety raggae. Za kmotra jim byl Venca Marhoul, bývalý to Barrandova ředitel. Třetí deska je "*Country dálnice II.*". Mimořádně, zpíval jsem i na té první. To si před pár lety vymyslel Zdeněk Kovařík (hudby hrobařík, jak se mu za komančů říkalo na Supraphonu), jinak majitel vydavatelství Venkow. On má na tyto věci čuch a když před rokem prodal svojí firmu Polygramu s tím, že si ponechá svou label Venkow, oni s tím kupodivu souhlasili a má ve všem, co se týká country, folku a příbuzných žánrů úplně volnou ruku. On by tady rád vyprodukoval věci, na kterých by dominovaly vokály a tak si vybral mě, Michala Cermana od *Brutusy* a Ivana Doležálka na basu. Natočili jsme pár těchto věcí, ale řekli jsme mu, že se v budoucnu nechceme prezentovat ryzí country. Takže to budeme směřovat spíše do big beatu nebo někam na pomezí. Proto si firma vybrala na klip pro tuto desku právě naši verzi písně "*Teach your Children*" od *C. S. N. & Y.*, kterou mi děláme pod názvem "*Zní*", tak jak ji před pár lety nahráli u nás *Marsyas*. Perspektivně bychom se měli účastnit natáčení "*Country dálnice III.*" v březnu 98 a v červenci pak natočit desku naši. Pracovní název pro tento projekt si Polygram vybral "*VoCoDe*" (Vobořil, Cerman, Doležálek). Uvidíme co z toho vyjde, a pokud to vyjde, co z toho vznikne! Už vás nebudu unavovat, protože mě bolí tlama. V pátek mi chirurgicky vyndávali dva zuby - z toho jednu skrytou osmičku naležato a to byla lahůdka ! Jsem nevrlý - beru antibiotika a schází mi pivo ! Přihodila se i perlička. Když bylo po všem a doktor se chystal na šití rány, uklízel náčiní a píchl se do prstu o injekci. Jak v Mr. Beanovi. S mrtvou rukou se prostě šít nedá ! Ale měl štěstí, že nemám AIDS. Ozvu se brzy z jara, protože se chystám s rodinou na dalekou cestu a budu měsíc pryč. Pak napíšu zpávu. Odjíždím 10. 12. takže už teď vám všem přeju krásné vánoce a nový rok ve zdraví ... já odjíždím na jih ... vlastně ještě mnohem jižněji, ale o tom až jindy !

Líbá

Jindra Vobořil

Listopadové zprávy od Zena.

Z dopisu 25. 11. 1997

Tak *GENERAL LEE* maj novýho kytaristu (místo Zděny Šikýře) a je to Arab jménem Omar Khaouaj, čti Kavaj nebo tak nějak, jak chceš. Je to mladej kluk (20) a prej velice šikovnej. Aspoň se budou mít mladý holky na co koukat (tedy na Jiříčka Hrubeše a na Omara), protože vostatní jsou starý vyžilý ksichty, někteří s čelem až na záda a kouty až za roh, Havlajs s kalhotama vytahanejma na prdeli. A navíc teď nikdo nemůže *GENERAL LEE* nařknout z rasismu, když jsou v kapele černý s bílejma půl na půl. No a tenhle Omar je rodilej pražák. Takže současná sestava - od srpna '97 je:

Dominik Walensfels	zpěv, harmonika, perkuse
Vít Havlíček	kytara, občasná kvílení, škleby
Jiří Hrubeš	kytara, úsměvy
Omar Khaouaj	kytara
Václav Čáda Růžička	basu, kejvání
Milan Milata	bicí, perkuse

Pochopitelně plus ty dvě holky který s nima zpívaj pouze příležitostně.

Ten CD - singl *GENERAL LEE* ještě pořád není vyrobenej. Odvíjí se to od určitého problému se sponzorem. Osud tuzemskýho bigbitu je vůbec na vážkách. Dokladem toho je pohlcení Bontonu firmou Sony. A malé firmy jdou do prdele jedna za druhou. Za chvíli se tady nebude vydávat pomalu nic tuzemskýho (leda rum) - výjimkou můžou být poluce a umělecká prostituce takovejch mafiánskejch klanů jako Němec - Basiková, Baláž - Dodo a tak ňák. Jinak sem nadnárodní firmy budou hrnout samý sračky. Domácí produkce se omezi akorát na Šmouly. Tak, jako si tady koupili už všechno (nebo jsme jim to vlastně umožnili), koupěj si i tu kulturu. Jsem z toho všeho tak otrávenej, že už se do kultury nebudu srát. Aspoň ne takovým způsobem, jako dřív. *E.T.C. Design* (= Danny Koucký) vyhrál první kolo soudu s *Happy Music Production*. Vráb má zaplatit všechno. Teď se bude čekat aspoň půl roku, než bude doručen rozsudek a jestli Tomáš bude postižen vysokým stupněm ješitnosti, tak se odvolá a tenhle soud se protáhne do příštího tisíciletí. Je mi z toho na blití. Smutný, jo. CD *GENERAL LEE* jsem viděl u Schusse mezi výprodejníma cédéčkama. Jinde v distribuci není. Jsou to smutný konce. *Snake Records* už taky neexistuje. Jediná schůdná cesta pro vydání vlastního alba v současné době je vydat si to sám a nedohadovat se s nějakýma podvodníkama. Tak to udělal *ROTOR*. Album natočili ve studiu Bellatrix ve Čtyřkolech (to je u Čerčan) u Ládi Tupýho, kterej je hodně šikovnej a má velmi dobře zařízený studio (kompletně digitální záznam a zpracování) a taky s *Rotorem* hostuje na kytaru. Dali prachy dohromady (není pravda že by Jindříšek dával více mouky do buřtů), jeden jejich kámoš do toho dal nějakou stovku tisíc (Balcar to v rozhovorech v rádiích popisuje tak, že jejich příznivec prodal vilu za tři milióny, vrazil je do projektu a Rotor právě odlétá na turné po U.S.A.) a vydali si to sami, distribuujou si to sami ve svém zájmovým území, což je od Prahy na Jih až za Budějice. Nyní je necelý měsíc po prvním vydání (slavný křest byl 8. 11. v Poříčí nad Sázavou - já tam nebyl, debil - byl jsem v Budějicích na stavbě). Ještě než byla první várka vyrobená (jen 1 000 CD a 1 000 MC - což je ale dneska docela slušný), zjistilo se, že už je to vlastně prodáný a objednávala se reedice. Od té doby už čtvrtá. Velice dobře se to prodává - Rotor má prostě velké posluchačské zázemí. Zajímavý je, že teď už se víc prodává cédéčka než kazety - víc lidí si pořídilo CD player. Album se jmenuje "Z", což může znamenat *ZETOR* (tradiční přezdívka *Rotoru*) anebo *ZEN*, jako že mě maj rádi, já nevím. Tuhle ptákovinu vymyslel Balcar. Já jim do toho vůbec nekecal, byl jsem stejně v té době furt v Budějicích, takže jsem se občas jen zastavil ve studiu, při zpěvu, u míchaček a tak. Na albu je 16 rotoráckejch písniček, často pamětnických, ale i nových. Jihu tam tentokrát nijak moc není - je to přímočarý rock a Balcar chtěl, aby to mělo zvuk *AC/DC*. Je to sice pořád stejnej tancovačkový *Rotor*, ale mě se ty písničky vždycky líbily a pořád mě berou. Zpívá tam staronovej, původní zpěvák Milan Červenka, řečený *Butan* (barva hlasu dost do Jirky Schellingera); Jindříšek *Butcher* Všečetka je vedoucí a kytarista (zručnej, citlivej a stylovej), dokonce si ve skladbě "Koncert" zazpívá a to velice dobře. Basu duní osvědčený motor kapely Milan *Joska* Hampl a o škopky se podělil Milan Balcar, nyní zvaný *Jan z Divočan*, neboli *Divočák* - bubnuje 11 kousků a zbylých pět bubnuje básník Standa Pěkný. Občas ale tloukli najednou, prostě pohoda ve studiu. Ještě jsou tam dva klávesisti (jeden z nich je Američan) a s kytarou hostuje Láďa Tupý. Původně tam měl mít klávesy ještě Rokl - ale už to nestihl. *Rotor* je totiž pod agenturou Fořt - Vašáková, takže už léta maj vazbu na tyhle muzikanty vokolo Gotta a tak. *Divočák* opět dokázal, že on je ten, který hru na bicí povýšil na velké umění. Je radost poslouchat jeho fintičky - to se musí slyšet. Jedinou slabinou alba jsou některé texty, ale tady šlo především o vyskladnění starých fláků pro radost fanoušků. *Rotor* je banda skvělejších lidí, se kterejma jsem zažil už tolik a navyvádel se tolik skopičin. Ty písničky znám nazpaměť, takže nemusím bejt soudnej. Mě se líběj a jsem rád, že Rotor (po dvaceti létech existence) má konečně svoje album.

No a teď něco o objevu roku - kapele *OHNIVÁ VODA*. Pan President je mohl slyšet v létě na mlejně a jinak jsou ke slyšení po pražských klubech, zejména v klubu Klika dole v Husitské kam to mám z baráku asi 200 metrů ale ještě jsem se tam nedostal. Nicméně jsem slyšel nahrávky ze zkušebny, které mě nadchly. Milan Fibiger směřuje kapelu do stylu jako je *Atlanta Rhythm Section* a *Charlie Daniels*. Aby nebyla mýlka - tedy ne do country, ale spíše rocku, notně kořeněného jazzem, delší propracované kompozice. Například taková skladba "20. 10. 1977" vezme každého, kdo ví o co jde, ale i každého, kdo neví o co jde. Když ji porovnáš v síle výrazu s jinou vzpomínkou na Ronnieho - Danielsovou skladbou "Reflections", vyznívá mi Milan Fibiger přesvědčivější. Však taky *Ohnivá Voda* jede na tři až čtyři kytary.

Základní sestava kapely *OHNIVÁ VODA* je:

Viktor Barsa	bicí
Michal Němec	basa
Jirka Mizera	kytara
Milan Fibiger	kytara
Luděk Sedláček	kytara
Roman Kosina	zpěv

Častým hostem je jazzový kytarista Michal Pelant.

Jelikož Roman je příliš uvázaný u *M.B.A. Bandu*, je hledán nový zpěvák. Ve výhledu je postarší pán (našeho věku), takže by mu mohlo být jasno. Nechme se překvapit. Teď měla *Ohnivá Voda* nabídku, aby jeli s *Vejfukem* do Německa, ale Roman nemoh. Což je blbý. Tahle kapela si zaslouží, aby jela.

Celý bruntálský bandě můžu doporučit:

Přijďte se v létě podívat na Jand'ourkův mlejn u Sobotky!

Zpráva od Satana, kterej byl před tejdnem v Šestkách (Biker's Club 666)

"GENERAL LEE zněj s Omarem skvěle a hrajou hodně úplně novějch kousků."

(Pozn. Zen: "Od Čády se nic nedozvím - dlouho mlčí a pak neřekne nic")

Jinak Satan furt jen ty truhly.

PUMPA je do vánoc mimo provoz - Michal je po operaci voka. Potěšil jsem ho, když jsem mu vyprávěl vo tom skvělým slepým kanadským kytaristovi.

Zenovy přírůstky:

Nejlepšími přírůstky jsou ty tři cédéčka, který mi přivezl Vědec Igor z U.S.A. . Tedy *Dickey Betts Band* - "*Pattern Disruptive*" (je to jedna z nejpovedenějších věcí z Jihu), dále *The Marshall Tucker Band* - "*When We All Belong*" - to bývalo 2 LP který mi kdysi natočil Karel Schuss a z kterýho jsem byl vždycky úplně hotovej - jedno LP studiový, country a jazz, druhý živý a to má úžasnou sílu. Hostuje tam na housličky *Charlie Daniels*. Pak jsem někde četl, že tohle 2LP (dnes na jednom CD) je považovaný za jedno z vůbec nejzákladnějších alb jižanský muziky. Nedivím se, album je z roku 1974. Třetí CD, který mi Igor přivezl je úplná lahůdka a rarita - jsou to živý *Grinderswitch* - mí velcí oblíbenci (hned za *A.R.S.*). Podle bookletu ukecali v roce 1993 nějací staří příznivci kapely *Dru Lombarda* a ten poslechl všechny starý pásky, něco vybral a v roce 1994 bylo vydáno tohle cédéčko se starejma, živejma nahrávkama, cca z let 1972 - 1974. (Pozn. *Grinderswitch* fungovali, resp. nahrávali od roku 1972 do roku 1982 a vydali osm alb). Na tomhle živáku jsou původně tři až čtyřminutovky natažený na třeba i 16 minut. Dvě kytary + Hammondy jedou, jedou a jedou. Myslím si, že je to nejryzejší Jih, jak se dá slyšet. U Schusse jsem koupil pro p. Presidenta *Volunteer Jam IV*; je to vysoce hodnotný 2LP, kde mimo pořadajícího *Charlie Daniels Bandu* jsou: *Winters Brothers Band*, *Louisiana's LeRoux*, *Grinderswitch*, *Wet Willie*, *Henry Paul Band*, *Papa John Creach*, ale i *Ted Nugent* a další zajímaví hosté. Je to jižanský svátek. Bylo znát, že u Schusse přede mnou nebyl ani Satan, ani Harry, ani Dominik a ani nikdo ze známějch, když tam tohle nádherný 2LP leželo. Dále jsem u Schusse koupil jednu lahůdku - CD *Tiger* (z roku 1976). Připomene mi to, jak byl vždycky Michal Němeček šťastnej, že vlastní LP *Tiger*, asi jediný ve státě. A já na to narazím na cédéčku. Jelikož nemám pro Satana nic lepšího pod stromeček, možná ho dostane. Ještě uvidíme.

Posílám na disketě seznamy, co má Satan, Mike Vojnar a já. Vostatní ještě nedodali (spíš se na to vysrali) - možná seznamy poslali přímo do Bruntálu, do spolku *Dixie*. Chtěl bych tedy apelovat na členy a příznivce i ze svého regionu, třeba i prostřednictvím *Zpravodaje* aby na to nesrali a posílali do spolku své seznamy a přispívali svými zprávami, postřehy a recenzemi. *Zpravodaj* potom vypadá, jako by byl pod bruntálským informačním monopolem. Je to ale jenom tím, že jsme líný, vymlouváme se a necháváme v tom Mr. Presidenta & redakční radu jako sirotky. Měli bychom plnit, co jsme si v euforce usnesli, abychom nebyli jenom jako banda vopilců a vobzerů. To platí jak pro členy, tak příznivce a nevyhýbám se ani zdravé sebekritice. Zene Rohatý - jseš zhnílý.

/Zen/

Další zprávy od Zena, prosinec 1997 - leden 1998.

Pumpa bude 24. ledna v "Šestkách" (Biker's Club 666) ve Strašnicích. Po vynucené odmítnutí se zase rozjede. Radka Křemenáka kteréj vlastní asi tři hospody a lítá z jedny do druhý a podniká, vystřídal za basou Honza Drašnar, kteréj jak všichni víme, je výbornej člověk a skvělej muzikant.

Teplickej klub KNAK (Jehož spolujednatel je taky Ota Šnajdr) zřejmě asi bude končit. To bejvalý kino, který Naty, Ot'as a další předělali na špičkovéj rockovej klub, je v majetku města (klub je tam v nájmu) a na kulturu (asi díky těm úspornejm balíčkům) prostě nejsou peníze. Ota říká, že se ještě uvidí, třeba seženou sponzora nebo tak; no ale kdo bude dneska vrážet svý pracně nakradený peníze do kultury, že ano. Třeba bude ukončení činnosti klubu přeci jen dočasné. Nakonec i ten pobyt okupačních vojsk se přece jen projevil jako dočasnej. Ale přece jenom v KNAKu chystají veleakci na ukončení a pozvali si *General Lee* a ti si zase přizvali *Pumpu* (31. 1. 1998). Takže by to mohl být docela dobrej jižanský happening. Přijede tam Mistr Bultas, Vojnar Brothers a Blackfoot, Satan, Harry, já a možná i další xichty. Těším se jak si s Otou Mastňákem a s Mengelem vymácháme choboty v kukuřici. Jinak panu spisovateli Blackfootovi Šerýmu nakonec tu smlouvu na příští rok prodloužili, takže přeci jen bude dělat kulturní přehledy a podobný lumpárny pro agenturu ALBIS (město přeci jen na to dalo nějaký drobný). Nicméně severočeský hudební časopis Scene Report (kterej Blackfoot šéfredaktoroval) nebude - nejsou peníze. To je celej ten hospodářskej zázrak tatíčka santaklauze .

Soubor radikálního baletu *Vyžveklá Bambule* (dále jen *V.B.*) vystupoval velice úspěšně také v Ostravě. Prý tam byli skvělí lidi, moc se jim to líbilo i starostovi nějaký tý příslušný městský části, kteréj taky na vystoupení byl. Blackfoot se tam prý vysral tak ukrutně, jako se mu prý snad ještě nepodařilo. *V.B.* by měla po velkém úspěchu znovu vystupovat v Českých Budějovicích a nějak nadšený zponzor chce prej dát asi 130 litrů na natočení TV clipu, kteréj by se ale pochopitelně musel vysílat po 22. hodině.

Ota Mastňák mi říkal jak v KNAKu vystupovala (snad anglická) skupina *Rock Bitch* nebo *Bitches* nebo tak nějak. Na pódium vylezly nahý holky vopásaný řetězama, šukaly se navzájem, vytahovali si kluky z hlediště a vytáhli si taky toho teplickýho astronoma Radima hraběte von Neuvírta, kterému tam vyhulily péro. Byl to prej dobrej zvěřinec. Degenerovaný šlechtic prej z toho byl na větvi, když zjistil, že nejen *Vyžveklá Bambule* je taková soda. To mi tak připomíná, jak jednou v Lounech při vystoupení *Vyžveklý Bambule* seděl pod pódiem Magor Jírous, brečel a furt jen říkal : "Tak na tohle nemám, na tohle nemám".

Ohnivá Voda bude v únoru v "Šestkách" (28. 2. 1998). Dosud novýho zpěváka nesehnali, takže zatím pořád zpívá Roman Kosina.

Album *Rotoru* se prodává velice dobře, *Los Vobos* taky, *HAT* se prodával taky dobře, "Whiskey & Buráky" se už sehnat nedají a "Whiskey a Fazole" jsou už sběratelskou raritou. Pořád se mi (a nejenom mě) nejvíc líbí *Stetson*. Je to blbý, že album leží u Fausta a nedá se asi nikde moc sehnat, ale aspoň je v nabídce zásilkovejch firem (*Los Vobos* tam jsou taky). "W&B" a *Hat* jsou v nabídce a ve firemních katalogách taky. Jen je smutný, že album *General Lee* není ani v nabídkách ani katalogách a posledních posledních pár kousků se dá koupit jen ve výprodeji u Schusse.

Jsem sice zavilej Jižan, ale ne zase tak úplně jednostranej, jak mi bylo občas někým vyčítáno. Zásluhou mladýho mám třeba trochu přehled o metličce a často a rád si naložím pořádněj doom. To je vidět i na tom, že mám ve sbírce CD třeba *Paradise Lost* a tak. Úplně nejradši si teď větrám *Lake Of Tears*, který mám natočený, a hlavně třeba v autě a hlavně poránu, když jsem nasranej, což je skoro pořád, tak mě tahle muzika srovná. Strýček Kuletej mi teď pod stromeček nadělal čtyři kazety nářezový; třeba takový *Cathedral* musej vzít každýho ctitele starejch *Black Sabbath*. Taky jsem dostal novou knížku veršů - k nim se dostanu až v klidu o Vánocích, já starej poeta.

To je asi tak fšechno. Přeju všem Konfederovaným, aby ten příští rok nestál za větší hovno než tenhle (lepší už to asi nebude - hlavně aby to nebylo nějak moc horší).

Ještě jeden takovej dodatek, co jsem zapoměl: ZZ Tom opustil country kapelu a bubnuje teď ve folk - bluesové kapele *Ke Dnu*. Pokud se mu podaří dokopat své spoluhráče úplně do blues, možná přiskotačeť na mlejn.

V sobotu 10. ledna večír mi volal Mike Vojnar mobilem přímo z legendární ústecké hospůdky "Na Vinglu" (Na růžku ve Všebořicích), že tam právě sedí u piva s Místrem Bultasem, Tyčkou a Pipem a právě znovuustavili starej *Petr Bultas Band*. Hned dneska si dali inzerát na bubeníka, jelikož Pavel Klein má po operaci levý koleno vovarový a jako bubeník je prý už nepoužitelnej. Tak to mě chlapi potěšili, že se přeci jen sešli a domluvili se. Hned jim stáčím všechny jejich starý demáče, který léta vopatruju (jsou toho 4 hodiny!), aby měli do začátků co hrát, jelikož už většinou zapoměli, co vlastně kdysi hráli. Doufám jen, že z toho něco bude, jelikož jejich kousky jsem měl speciálně rád a vlastně kvůli tomuhle bandu jsem se tehda v roce '91 znovu pustil do toho showborderbyznysu. Tahle zpráva určitě potěší pamětníky všech "Tažení Jižanských Veteránů" v Bransdorfu, kde *Petr Bultas Band* byl vždypřítomnou ústřední kapelou. Navíc je band obnoven ve staré původní sestavě, pouze, bohužel, bez Dixieho.

Kuláčův kulturní listopad.

Pepa Odstrčil nelenil a zahrnul nás spoustou materiálů.

V měsíci listopadu 1997 jsem měl to štěstí, že jsem navštívil každý víkend zajímavou akci. Podnětem k tomu byl zrušený zlínský koncert *Whitesnake*, do kterého jsem vrazil 550 Kč. Dle recenzí dobře, že se koncert nekonal, neboť se prý při pražském koncertování "božského" Davida jednalo jen o odvátný odvar dříve vonící zelňačky. Tak mi k mé spokojenosti na pařátě zůstala pětikilová záležitost a ještě k tomu půl sta navrch. Jak jsem s nima naložil? Mám za to, že v rámci Southern rockových aktivit velice dobře. Vše jsem vrazil do koncertů s menším diváckým zájmem, ale určitě s většími a bohatšími zážitky. Ostatně posuďte sami:

6. 11. 1997	<i>Paradise Lost</i>	-krásný koncert s vynikající předkapelou, obě mé oblíbené.
15. 11. 1997	<i>Blues Alive festival v Šumperku</i>	-mega záležitost, kdo nebyl může jen litovat. Po dlouhé době se sešli severomoravští Southern fans pohromadě na koncertě, což bylo skvělé a příslib do budoucna.
21. 11. 1997	<i>Jakub Noha Band</i>	-novojičínský koncert znamenal navázání kontaktů s kapelou <i>Volný styl</i> a <i>Hazard</i> . Všechny kapely byly toho večera k slyšení.
22. 11. 1997	<i>Dvě bečky</i>	-koncertní ožírání tří novojičínských smeček v Ivanově hospůdce, při kterých byl "tatiček Golis" toho večera pasován na Valašského Můru, protože hrál jak d'ábel sám Garryho Moora.
29. 11. 1997	<i>Pepa's Blues Festival</i>	-velice podnětný a zajímavý Streichlův festival v RC Parník v Ostravě.

/Pepa Kulatý/

Koncert *Paradise Lost* v Třinci, 6. 11. 1997

Nejsem v týhle brandži dlouho. Úplně náhodou jsem se z Krnova odstěhoval do Nového Jičína a úplně náhodou jsem tady po různých peripetiích potkal Pepu zvaného Kulatý. Celkem mu ani nedělo potíže přeladit mě na svoji notu, protože Jižanskou muziku a blues už mám rád dlouho. Takže, jak se říká, padli jsme si do noty. Zhruba od svehch sedmnácti poslouchám i muziku tvrdšího ražení a v poslední době jsem ještě přitvrdil, takže kapely typu *Ministry*, *Wait Zombie* pro mě nejsou neznámou. Proto, když jsem si půjčoval od Kulatého cédéčka s pro mě tehdy neznámým názvem *Paradise Lost* - Ztracený ráj byl jsem krajně skeptický a nečekal nic speciálního. Doma jsem to hodil do bedny, že při tom půjdu něco dělat. Ale hned první skladba mě doslova přikovala do křesla a nevstal jsem do té doby, než skončilo druhé cédéčko. Něco tak dobrého jsem už dlouho neslyšel. Ale to jen na úvod.

Je šestýho listopadu a já, Kulatý a a nadčasovka jedem půjčeným favoušem do Třince na "Ztracený Ráj". Cítím, že to bude bomba. Našli jsme to za chvíli - typické stadion. Měl jsem trochu obavu o zvuk a jak se později ukázalo, dost oprávněně. Bylo vidět, že minimálně polovina osazenstva je tam spíš ze zvědavosti - někteří měli už dost nakoupený a bavili se třeba o koncertu *Kelly Family*. Ale nic z toho mi celkem nebralo naději, že to bude dobrý. Hodili jsme káfo a čekali až to začne.

Po asi dvacetiminutovém zpoždění na pódium vtrhla předkapela - švédští doom metalisti *Sundown*. Tahle poměrně nová kapela zas tak úplně nová není a hrajou tam takový špičky jako třeba Mathias Lodmalm (*Cemetery*) a Johnny Hagel (*Tiamat*). Odehráli svoji půlhodinku, většinou letošní věci z alba "Design 19" a sklídili zaslouženou úspěch.

Chvíli byla dramatická pauza a pak to začlo. Nejdříve se setmělo, z repráků se začalo ozývat hučení, který sílilo až přešlo v rachot a na promítací plátno byl vržen první obraz. Ten se v průběhu koncertu mnohokrát měnil. Nad pódium se objevovali obličej indičů, Ježíše, Buddhy až po obraz dítěte měnícího se ve starce při skladbě "One Second". Na pódium naběhlo pět členů formace, všichni v černém a odstartovali bombastickou skladbou "Say Just Word", pak následovala "Hallowed Land" ze staršího alba a "Blood of Another". Po třetí skladbě bylo vidět, že už je na plno rozjetá nejen kapela, ale i fanoušci a přední řady se začínaly vlnit. Zvuk, kterej vycházel z beden byl dobrý, ale vlivem podivné stavební kultury stavitelů budovy byl špatnej dozvuk a prostředí nedalo naplno vyznít jak hlasu Nicka Holmese, tak base Aarona Aedyho a Steva Edmonsona. Bicí obsluhoval skvěle Lee Morris. Máníčce na hlavě zůstal z celé kapely věrný jedinej sólovej kytarista Greg Macintosh. Kapela postupně prošla letošní album "One Second", zahráli pár skladeb z předloňského alba "Draconian Times" a zavzpomínali skladbami "Embers Fire" a "Rememberance" z alba "Icon". Závěrečnej nezbytnýj přídavek - dvě skladby a byl konec. Dvě a půl hodiny dobrý muziky. Všude okolo byl cítět vodvaz.

Cestu zpátky jsem nevnímal i když jsem řídil.

/Mrazík/

Volný styl Honzy Volného, 21. 11. 1987, klub Galérka Nový Jičín

Zakládající člen skupin *Perpetum*, *Alternativa*, *Eso*, *Drak*, *Kohout Bandu*, hrající kdysi i v *Krausberry*, *George & Beathovens*, *Vítkovém kvartetu* - Jan Volný, působící nyní v *Jakub Noha Bandu* na postu basisty při svých občasných výletech do rodné Ostravy seskupil kolem sebe partu podobně smýšlejících muzikantů. Vznikla tak vynikající rytm - bluesová parta jejímž vedením byl pověřen harmonikář Oskar I. Kraina. Sound budoucího bandu zlákal dokonce spoluhráče z *Noha Bandu*, pražského bubeníka Honzu Nohu. Honza klepal škopky v *Mišíkově ETC* (v době *Padruňka*, *Jelínka s Franclem*), *Mahagonu* či *ORMu*. Toto jádro utvořilo skupinu pod všeříkajícím názvem - *Volný Styl*. Zvláštní, ale zcela osobitou kapitolou jsou vynikající muzikanti, kteří tento band doplňují. Když jsem toto, zatím příležitostné seskupení v klubu Galérka v Novém Jičíně slyšel (druhé vystoupení v jejich společné kariéře), zvláště mě upoutal mladík vysoké postavy a hbitých prstů, kterak velice dovedným způsobem rejdlil kouskem železa po strunách své kytary. Ač povědomý, nevěděl jsem kam ho zařadit. Nakonec se sám přihlásil a uvedl mě do reálu, neboť tento "vypalovač" byl leader kapely *Hazard*, která před dvěma lety rozjízďela křest *Valašské nátěrce* v rožnovském Spoláku. Vrazil mi do rukou CD své kapely, slíbili jsme si další spolupráci a odjel. Muziku, texty a zpěv ve *Volném Stylu* obstarává bříškatý pohodář Jiří Kost'a Kostadinov, starý to bluesový bard skupin *Žízeň* a *Kosta Bandu* z Ostravy. Již názvy skladeb dokazují, jaká to pohoda vlastně je: "Kominiček blues", "Blues o červeném nosu", "Blues poblitých pisoárů", "Tak už tu nejsou" a pod. Sound kapely se pohybuje někde mezi *Streichlovým Truc Blues* a *Bluesberry*. Zkrátka Praha a Ostrava v jednom seskupení, je to tam jasně cítit. S kapelou v menších blocích vystupují také ostravští Pavel Kudrna a Pavel Macura. Jejich přístup je však víc písničkářský, typu Ivan Hlas, než opravdové zemité blues hlavního seskupení. Ale trocha popu - proč ne. Vele všem tento band doporučuji.

/Papa Kulatý/

Dvě bečky a Tyrkózový opar, 22. 11. 1987

Do pařátů se mi dostala demo kazeta nějaké country rockové kapely *Tyrkyz*. Měla být někde z novojičínska, ale jako by po ní slehla zem. Snad vyšší osudovou mocí se ke mě po dvoutýdenním pátrání donesla zpráva z bývalé mekky rožnovských ogarů, z hospůdky *Písečná*, že právě tato kapela tam koncertuje 22. 11. . Jelikož ve stejný den tři rožnovské smečky spořádávali "u Ivana" dvě bečky, bylo rozhodnuto.

S kapelou mdlého názvu, avšak s plnokrevnou muzikou jsem se opravdu "na živo" setkal, když jsem se o půlnoci utrl z beček. *Tyrkyz* i na živo vůbec nezklamal, ba naopak - zabodoval, neboť na mou otázku, zda mají v repertoáru něco z jižanského rocku mi zahráli "Sweet Home Alabama". V jejich podání to bylo opravdu originální - čtyřhlas a housle navrch. Již při poslech dema jsem měl na krajíčku, nyní jsem se už definitivně posral. Abych přiblížil blíže tuto kapelu stačí jen napsat, že hrají převzaté hity, jak country tak rockové, v úpravách kde se klade důraz na vícehlasý vokál, dvě akustické kytary, jedna el. sólová, basa a bicí. Leader Luboš Sedlák, hrající na housle a zároveň v *Tyrkyzu* trápí své hlasivky, mi prozradil, proč se o kapele moc neví. Jezdí se totiž živit hraním přes sezónu do němce a v zimních měsících pak hrají většinou pro společnosti čtyřicátníků, kteří prý jsou ochotni zaplatit honorář 5 000 Kč + dopravu. Své věci hrají též, avšak ani na demu či na CD jich nenaleznete. Ko měl rád v "jistých časech" kapelu *Pozdní lítost*, přesnou, písničkářsky lahodící uchu - tak se ani nemůže divit mým sympatiím k *Tyrkyzu*. Zvláště, když hrají pecky od *Eagles*, nejsou rozeznatelní od originálu. To mi věřte.

Valašská múra by měla vydat dva kotůče.

Jakákoliv záminka stačí, aby si rožnovští ogaři společně zachlastali a při té příležitosti si ověřili, zda-li jim to spolu po měsících ještě vůbec šlape. Copak o to, Plešouni s Tašunkou hrají pravidelně každý týden s *Heaven*, ale tatíček s Vikomtem jsou na tom podstatně hůř. A tak i tak banální důvod, jako je návrat Southern fans z brigádnického pobytu v Itálii stačí, aby se opět pospolu sešli *Stetson*, *Stetson City* a *Valašský vojvoda* a při dvou bečkách, bourbonu a konec konců i zelené si mohli rožnovští společně s jičínskými fans vytvořit zas jeden prima večer. Že večer skončil po šesté hodině ranní, to je u ogarů normální, ale že se zrodily dvě nové iniciativy, to bylo více jak pozoruhodné. Jde vidět i dle zápřahu kapel toho večera, že *Stetson* snad nikdy vymřet nemůže, ač prochází různými zkouškama. Bylo domluveno, že *Valašský vojvoda* uskuteční nahrávku "Best Of" ve studiové verzi a *Stetson City* své dvouleté období pro jistotu zakonzervuje v podobě "Live Unplugged". Vznikly v té době totiž překrásné kusy jako "Klobuky z Tonaku", "Alabama", "Popáci" (ještě s Plešounama), či roškaňukovina "To vás musí ale ogařiska bavit". Jak vše dopadne je otázkou, ale základ byl utvořen a tak se opět něco bude u ogarů dít. A já pevně věřím, že tatíček (toho večera pojmenován Valašskou múrou) se štěstím zase tak nezmatlá jako onoho večera 22. 11. 1997.

/Pepa Kulatý/

Pepa's Blues Fest '97, 27. - 29. 11. ostravský klub Parník

Staré blůzy, Pepa Streichl & Truc Blues, Voříšci, Na hromadě na přehradě, Stetson.

Původně plánovaný blues festival s *Bluesberry* počínaje a s Andrštem konče, díky nedodržení sponzorského slova i z dřívější doby nám všem známým Milanem Kaplanem (nyní vlastní reklamní a propagační firmu) se stal, tento třídenní festiválek, vlastně truc podnikem samotného organizátora Pepy Streichla. Z tohoto důvodu nazval tuto přehlídku právě tak, jak ji nazval. Když vezmeme v úvahu s jakými zdravotními potížemi se Pepa vypořádává, nezbyvá mi, za to co vykonal nic jiného než smeknout svůj stetson.

Většinou místní kapely, naši *Stetsoni* a liberečtí *Na hromadě na přehradě*, hráli takřka zadara, přesto náklady byly takřka dvanáctitísícové a ještě Pepa musel dát 600 Kč ze svého. Ogaři vystoupili v poslední večer společně s liberečáky (ti vystupovali i na pátečním koncertě) a dá se říct, že *Stetson* ostudu neudělal i když dle mého měli na víc. Opakoval se stejný koncert jak před dvěma lety v pražském Rock Café, kde hráli stejně svázaně jako tento večer. Bez chuti a bez šťávy, jako vytelení prvňáčci u zápisu. Překvapuje to hlavně u ostřílených Plešounů. Zato po koncertě se všichni chovali jako staří kozáci a zchlastali se do mrtě. Bourbon a skvělé pivo Velvet (super šlehačka) umocnilo celkový kladný dojem z atmosféry v klubu Parník. Zajistil jsem ogarům hraní na 31. 1. 1998 a pod názvem akce "Rockový valašský večer" by se ostravakům měli představit všechny tři smečky tatíčka Můry. Renda zas přitáhne do rožnova Streichla s Trucem a Stetsni budou předskakovat. Termín ještě neznámý.

Protože akce měla i u majitelů klubu příznivý ohlas (přišlo každý večer více lidí, než je v parníku zvykem), plánuje Pepa Streichl další festival a to na Josefa, tedy 19. března, prý ať je to úplně stylové. Takže Pepa's Blues Fest bude v roce 1998 dvakrát a nezbyvá nic jiného než Pepovi držet palce a pokud jen to trochu bude možné snad i nějakým způsobem mu pomoci. Jak, to nechávám na vašem zvážení. Je totiž zaděláno na skvělou tradici a to již za kapánek přemýšlení stojí.

P.S.

Na Stetsny se byl podívat i Kost'a Kostadinov (*Volný Styl*), byl z nich posraný a chce dva muzikanty z kapely jako hosty na své CD, které bude natáčet v březnu. Kteří vyvolení to jsou si nechal pro sebe, vzal si CD ogarů, uznale pokýval hlavou a na další kapelu již nezůstal. Již Stetsni mu prý stáli za to.

/Papa Kulatý/

Severomoravské Southern a blues kapely.

Kontakt na vystoupení a případný prodej CD.

HAZARD

Tomáš Černý (vedoucí kapely)
Hlučínská 17
701 00 Ostrava 1
tel. 069 6131505
cena: dohodou.

STETSON CITY

J. B. Odstrčil (manažér)
Tulicova 72
741 01 Nový Jičín
tel. 0656 24314 (privat)
cena: cca 3 000,-

STETSON

René Potočný (manažér)
Horská 1731
765 61 Rožnov p. R.
tel. 0651 54245 (práce)
53263 (privat)
cena: cca 4 000,-

PEPA STREICHL & TRUC BLUES

Josef Streichl (vedoucí kapely)
Nádražní 35
701 00 Ostrava 1
tel. 069 6116738
cena: 5 000,- až 6 000,- + doprava.

Dostali jsme zprávu, že 19. a 20. 10. 1997 běžel v U. S. A. na TV VH-1 pořad "*Lynyrd Skynyrd Behind The Music*", připomínající smutné výročí pádu letadla, kdy 20. 10. 1977 zahynula část bandu. Pořad zahrnoval historii kapely, hudební střihy a rozhovory pořizené do tohoto osudného data. God Bless You America, vzpoměla sis !

Rovněž dorazila i nová adresa fan clubu *Lynyrd Skynyrd*: LYNRYD SKYNYRD FAN CLUB
P.O. Box 1067
White House, TN 37188
U.S.A.

Dojmy z mého prvního and last country bálu v krnovském depu 14. 11. 1997

Tyto řádky budiž výstrahou pro všechny !

Pokud si pořadatelé dají na plakát, že občerstvení všeho druhu je zajištěno, čekal jsem i nemožné. A toto se stalo skutkem, protože pivo bylo jen ke guláši. Bláhově jsem se domníval, že když jsem věnoval do tomboly CD, udělají u mě výjimku, zvláště, když to byli známí lidé, většinou už opivněni. Kentucky Jacka měli za 35 Kč a mohl jsem si vybrat, zda to chci do napoleonky nebo do štamprle. Víno bylo kyselé a za 70 Kč litr (Vinařství s.r.o.), občas nebyla ani matonka. Lístky do tomboly si rozebrali místní mezi sebou, protože u našeho stolu se nikdo neobjevil a ani jsem neviděl, že by se prodávaly. Při losování se pořadatel podíval kdo si jde pro cenu a podle toho přiděloval výhru, pro známé CD, cizí kompot. Asi ve 2:00 mě bylo nabídnuto pivo, prý zbylo. Nebudu psát co jsem mu řekl, asi si to pivo tam stejně nedal. Musím však konstatovat, že kapela *Wagon* hrála velmi pěkně, kluci byli sehraaní, bavilo je to a šlapalo to jedna radost. Totálně vyuzený jsem šel ráno ve 3:14 na vlak.

Dnes, 15. 11. jedou kluci do Šumperku na blues, závidím jim, já jdu večer do práce.

/Franta/

Jižanské fazole, Rock Club Praděd Bruntál, 27. 11. 1997

Nemohu nezapomenout fazolí kterými Michal oslavil své kulaté narozeniny. Byly velmi pikantní, ale jak tvrdím, nejlepší jsou ohříváné. Michalovy fazole se snědly hned, takže se akorát můžu mlátit do hlavy. Pavel Hartl pouštěl dobrou muziku, jakási baba tam kouřila doutník a pivo se pilo o dušu. Pak mě Pavel donutil taky něco pustit z Jihu a zase se pilo pivo a ještě kukuřičná... Martinovi z toho jeblo a chtěl pustit Nazarety, což pochopitelně neprošlo.

Druhý den, v pivnici "u Repoušů" se o této akci bavila snad celá hospoda.

Dobré časy se vrací.

/Franta/

Terry Lee Hale + November Second, 9. 12. 1997 M-Klub, Valašské Meziříčí

Když mlad'oši dělají radost a Jižan musí tleskat

Ten podvečer nebylo co řešit. Na poslední chvíli jsem se dozvěděl o koncertu texaského otce grunge music T. L. Haleho. Obvolal jsem pár známých a již jsme si to prdělí embasem za Prokešem do jeho M-Klubu. Oproti mému očekávání nebylo vůbec nabyto a znovu jsem se přesvědčil o tom, jak realita bolí. Když zhodnotím večer kompletně, nepřekvapila mě ani tak texaská hvězda, ale teprve začínající hvězdička od nás, z Hranic na Moravě. Sem tam sice již hraji s Cirkusem Praha či s Martinem Kučajem, ale jejich věkový průměr mi dává za pravdu, že toho moc zažít ještě nemohli (20 let). Ono totiž, když je opravdový muzikant uslyší, musí se do nich zbláznit. Mluvím o kapele *November Second*, které skromně velí svou osobností mlad'oučká Saša Langošová. Takové kde nic tu nic, tintítko s ulízanými ohnivými vlasy, pískle samá noha. Kdo by to do ní řek, co se v jejím hrdle skrývá. Když rozbalila svou hlasovou invenci, zalapal jsem po dechu překvapením. Kdo neslyšel, neuvěří ! Další Eržika Konopásková ! Nekecám ! Parádní je i ta skutečnost, že zaměření *November Secondu* se pohybuje kdesi mezi A. Morrisetovou a S. Crow, takže repertoárově si tyto dvě hipisačky nekonkurují. Kytaru a leadrovskou hůl třímá přesný Roman Helcl, basu tepe "Prasátko" a do škopků Milan Poledňák. Saša sem tam sáhne po doprovodné el. kytáře, ale jinak skáče jako kůzle a "oblbuje" svým citově vyzrálým hlasovým projevem. *November Second* hrají za cest'ák, takže využijte tuto možnost rozjíždějíciho se tracku a kontaktujte je. (tel. 0642 202532 - Roman Helcl).

Již při koncertování *November Secondu* jsem si všiml vyššího štíhlejšího pána v nejlepších letech a s vlasovým ohonem, jak uznale tleská. Hrdost Jižana musela ustoupit i na pódiu, když poděkoval hranickému bandu za kvalitní výkon.. A to se již chopil akustické kytary, hezky nabustrované, aby se s námi podělil o to správné country a blues rockové cítění, jaké mohou v sobě uchovávat jen jižanská srdce. Jak nám Terry prozradil, v Texasu se narodil a vyrůstal, ale teď žije v Seatlu. Aby to dotvrdil zahrál věc od Curta Cobaina. V půlce koncertu si přitáhl dobro a vybrnkával sóla takovým způsobem, že při zavřených očích jsem si představoval, že pařím v hospůdce kdesi v Nashville. Hned jsem si musel jít koupit bourbon, protože to se zkrátka nedalo vydržet !

Zpáteční cesta do New Jíčina uběhla velice rychle, protože bylo opravdu o čem dřístat.

/Pepa Kulatý/

Labutí píseň jednoho rockového klubu aneb blues v Pradědu 11. 12. 1997

V jedné malém zemi, bylo jedno malé město pod horami. V tom malém městě bylo jedno vcelku malé náměstí. Na rohu toho malého náměstí se scházejí dvě malé uličky. A zrovna tam stojí restaurace, no spíš hospoda, no spíš putyka, no spíš pajzl - ano takový nóbl pajzl nebo radši malý nóbl pajzl. A v tom malém nóbl pajzlu donedávna podnikal jako restaurátér jeden malý velkopodnikatel. Nyní malý rentiér neboť pojal myšlenku zrušit malý nóbl pajzl a udělat malý nóbl obchod'ák respektive pronajmout prostory pro malý nóbl obchod'ák.

A nyní konkrétně: V Bruntálu "pod Pradědem" se nacházel blahé paměti ještě koncem léta páně 1997 tzv. Rockový klub Praděd. Skoro nám začínal přirůstat k srdci, ani ne tak kvůli pivu, které se tam točilo, ani ne tak kvůli kulečníku, který si tam bylo možno zahrát, ani ne tak kvůli manažéru hudební produkce, který tam působil. Ačkoli, dlužno říct, že názory na Martina se i uvnitř spolku lišily, podle mého si jistě uznání zaslouží. Nebyla to jistě mnohdy přímo jen jeho zásluha, že jižanská vlajka zde vítala takové symboly naší muziky jako je Stetson nebo Žlutý pes (ať o něm Ondřej dneska tvrdí co chce) a Martin jako impresárió leckdy nesplnil naše, řekněme, náročné představy, ale pokud překvapil tak na rozdíl od samotného majitele "klubu" vždy spíše mile. Jedním z posledních milých překvapení byl bluesový večer 11. 12. 1997. Martin sice nepozval žádnou renomovanou skupinu, ale "jen" Tomáše Příkryla, který to na klavír prostě umí. Tomáš si k sobě přibral bubeníka Petra Konečného a kytaristu Vítězslava Jelínka. A tihle tři muzikanti nadchli zaplněný sál i s přílehlými místnostmi. Většina bruntálských členů spolku u toho nechyběla - taky jak by mohla, když šlo o BLUES s velkým B, a to my rádi. Zase najednou jako by nás něco vracelo ke kořenům. **Díky Tomáši ! A díky pane Medku ! Za všechno!**

P.S.
Pan Josef Medek je majitelem prostor bývalého malého rockového klubu v našem malém městě Bruntáli (to koncové měkké i není gramatická chyba, to je totiž podle vzoru v p...li. A tam už je taky onen tzv. rockový klub).

/Mňaugliš/

Stetson City, Stetson - " Jižanská nátěrka" - Rock Club Praděd Bruntál, 27. 12. 1997

"Zvuk byl ze začátku dobrý, ale důležité bylo, že jsme se sešli". /Franta/

"Kromě toho, že se mnou nikdo nechtěl chlastat tam bylo moc manželek a družek" /Stříbrný orel/

"Zvuk stál za hovno, protože jsem ho dělal já. Celá akce ale splnila svůj účel - jak společenský, tak osvětový, protože pro širší veřejnost je pojem "Jižanská hudba" španělskou dědinou". /Martin Krejčí/

"Z celého večera byl nejlepší Jožinovo bůčiček a domácí vokurky". /President/

"Kromě našich bab to bylo velmi dobré". /Jožin/

"Během koncertu byl rozebírán rozdíl PH pochvy a piva" /Palič/

Vlašské "klobouky" se po dvou letech znovu představily v Bruntálu a díky jim jsme se důstojně a po jižansku rozloučili se starým rokem. *Stetson City* ve srovnání s koncertem v dubnu v Rožnově podstatně lepší a sehranější, *Stetson* s plešounama tradičně výborný a tak se sálem valil více jak čtyřhodinový nářez dobré muziky. *Stetson City* dvakrát vystříhli "Sweet Home Alabama" při které jsme většina pěli tento náš hymnus s nimi, já jsem ba přímo řval. Mňaugliš dotáhl z Karlova bandu místních, včetně hostů z Němec a nějaké malé japoněčky s ještě menším japončikem, kteří rovněž podupávali po parketu v rytmu Souhern. Doktor z Německa byl tak nadšený, že mu pak Mňaugliš musel druhý den v Karlově pouštět "Sweet Home Alabama" furt dokola. Jožin Kníže, věrný své funkci proviantního nachystal obrovský talíř s hromadou na jemňounké plátky nakrájené anglické slaniny s okurčičkami, takže jsme pak odcházeli nejen vyblbnutí při perfektní muzice, ale i s mastnou hubou. Pivo sice stálo za prd, ale kukuřičné bylo dost a po dlouhé době jsem si dal i s Kulatým tuplovanou zelenou. Naše kamoška číšnice Stáňa překřtila Stříbrného orla na orla Sivého. Zase jedno pěkné setkání s valašskými a věrnými krnovskými Southernns.

Dopsáno později:

Nikdo tenkrát netušil, že tato akce je poslední akcí v Rock Clubu Praděd. Pan majitel se rozhodl, vyjebal se zaměstnanci a hned po novém roce bylo všechno jinak. Tam kde se chlastalo pivo se prodává křišťál a porcelánové panenky v krinolínách, tam kde duněla muzika maj prej mít asiáté nějaký obchod s hadrama.

/M.J./

Johnny Lang - "Lie To Me"

A&M, Polygram 1997

motto: Johnny Lang exceluje ve stylu, který vrcholil, kdy on sám byl jen jiskérkou v oku své matky.

Někde jsem četl, že je pubo. Jarda taky někde četl, že má patnáct roků. Když jsem ho slyšel poprvé, zařadil jsem ho někde mezi Moorem a Butcherem. Doufám, že jsem mu tím neublížil. Taky jsem někde četl, že bez pořádných problémů ze sebe žádný blues nevypotíš. Sakra, hraje jako by ho štvalo půl Ameriky. Toto CD má jednu chybu, Jarda si ho koupil pro sebe. Stejně si ho ale seženu

poznámka: Někdy mám dojem, že vrcholná doba blues teprve přichází.

/Franta/

Hazard - "Capt E. J. Smith"

Hazard vůbec nehazarduje.

Vždycky mám velikou radost když se mi dostane do rukou nahrávka, z které je cítit pohoda. Tento dojem jsem nabyt při poslechu druhého CD ostravského Hazardu s názvem "Capt. E. J. Smith" což byl kapitán legendárního parníku Titanic. Hazard vůbec nehazardoval se svým jménem, když se rozhodl vydat vlastním nákladem, vypálit na CD ROM, nahrát naživo v Parníku 21. 8. 1997 tento kotůč. Srdce jižana musí poskočit, když v unplugged úpravách slyší cover verze hitů jako "Hush", "Hoochie Coochie Man" či watersovku "Get My Mojo Working". Vedle dalších šesti pecek převzatých se na album vešlo i pět vlastních, česky zpívaných. Hlavně "California" je velice povedená záležitost ve stylu R - Force. Velice rád si CD přehrávám, neboť se mi líbí jeho live nálada a to i s četnými chybami (špatně vyvážený zvuk nástrojů, mandolína není slyšet vůbec, basa má až moc navrch) a hlasovými excesy. Je vidět, že kluci si na nic nehrají, mají rádi blues a ví v jaké formě a náladě ho můžou prezentovat. Tom Černý bravurně přejíždí a vybrnkává struny své akustické kytary a dodává nahrávce toho rozhodujícího koření k velice chutné krmi.

Muzikanti zúčastnění na nahrávání: **Tomáš Černý** ak. kytara, zpěv
Lubomír Pavelčák basa
Zdeněk Janda bicí, zpěv
Milan Skácelík foukačka, mandolína (prý)

/Pepa Kulatý/

Marcia Ball, Angela Strehli, Lou Ann Barton - "Dreams Come True"

Austin's Studio D. 1985

Tři růže z Texasu

Jako vyznavač jazzu inklinuji zejména k jeho tradičnějším formám a můj zájem většinou končí u swingu a be-bopu. Jeho modernější formy sice neodmítám, ale k jeho vnímání musím mít přiměřenou náladu a klid. Například dobré blues, v podání již zesnulých nebo dnešních interpretů, mě přivádí do stavu naprosté odevzdanosti muzice a někdy také k úvahám o svém životě v tomto poněkud zmateném světě. Asociace na dobu mého dospívání jsou dosud silné a nepostrádají jistého sentimentu - byl to čas swingových kapel a comb, kdy jsme se nechali unášet výkony sólistů a tleskali jim, aniž jsme se vrhali na taneční parket. Proto jsem poněkud s nedůvěrou pohlížel na obálku cédéčka se třemi dámami v černých trikotech a cowboyském obutí. Před očima byla žhavá současnost a ta mne v oblasti popu nijak zvlášť neinteresuje. Co se dá dělat, zkusím si tu věc přehrát, snad to neublíží mým zvukovým čivům. Hned při prvním kousku mi srdeční sval poskočil libým pocitem a já se plně zaposlouchal do překvapivě dobré současné muziky, i když není zcela nejmladší, neboť byla nahrána v roce 1985. Při poslechu skladeb "Good Rockin' Daddy" a "You Can If You Think You Can" jako bych opět slyšel vynikající *The Raylest*, doprovázející v šedesátých letech Ray Charlese, kdy umocňovaly jeho sóla ve stylu r. and b.

V texaském Austinu počaly svou zpěvačskou dráhu každá zvlášť, ale všechny tři inklinovaly k jazzovému projevu a zejména k blues. Pianistku a vokalistku Marcii Ball od dětství zaujal blues a soul, což realizovala v polovině sedmdesátých let ve skupině *Firedogs*, která byla ovlivněna dozrívajícím hnutím hippies. Lou Ann Barton vystupovala v různých show a klubech především jako interpretka blues a rock and rollu, až byla objevena veteránem soul-blues a zároveň producentem Jerry Wexlerem v osmdesátém roce. Třetí dámu Angelu Strehli ovlivnil blues a gospel ze západního Texasu a svou skupinu má od roku 1982. Tuto trojici zpěvaček z Austinu charakterizuje nevšední harmonie a také perfektní individuální výkony i když nevytvořili stálou skupinu. Po poslechu jejich CD mám pocit, že se již nebudu pít pouze po archivních nahrávkách, protože jsem se i na tomto příkladu přesvědčil o nevyčerpatelném zdroji jazzových kořenů, z nichž i dnešní interpreti mohou navodit atmosféru pohody i vzruchu, charakterizující tuto muziku.

/Al Váleček/

Fleetwood Mac - "The Dance"

Reprise Records, Time Warner Company 1997

Není to a nikdy to nebyl Jih a už dávno to není ani rhythm blues Greena, Spencera nebo Kirwena ale to že *Fleetwood's* vydali po letech cédečko v sestavě která je dostala od roku 1975 několikrát na vrcholy hitparád (např. "Fleetwood Mac", "Rumours", "Tusk" ...), bylo pro mě dostatečným důvodem abych nelitoval 550 Kč a tácek "The Dance" si koupil, navzdory tomu, že je to živák, kde jsou převážně staré skladby doplněné pouze pár novinkama, které se mi velice líbí a je znich cítit radost a pohoda. Výrazné Fleetwoodovy bicí, krásně čitelná basová linka, ostrá kytara která v některých skladbách, které znám z původních desek s elektrikou byla nahrazena akustikou. Hlas L. Buckingham sice už v některých skladbách nezní jako dřívě, ale Christine se Stevií pějou stále jako zamlada. Radost z této muziky mi neskazily ani recenze v hudebních časopisech, kde se psalo něco o těžkopádnosti a archaizmu. Nějakou těžkopádnost jsem tam marně hledal a to, že staré hity nezprasili nějakým pokusem o za každou cenu moderní zvuk, slouží partě kole Micka Fleetwooda spíš ke cti. A jsem rád, že starouš Mick, Johnny McVie, Christine McVie, Stevie Nicks a Lindsay Buckingham tu svou již několikrát odepisovanou káru popotáhli zase o kousek dál !

CD bylo natočeno během dvou vystoupení, která pořádala M.T.V. při příležitosti dvacátého výročí alba "Rumours".

/M.J./

Kenny Wayne Shepherd Band - "Trouble Is ..."

Revolution 1997

V nějaké stupidní recenzi jsem četl, že *Pride and Glory*, *J. Hendrix* a *G. Moore* by pracně dělali dohromady to co dělá *K. W. Shepherd* levou zadní. Asi jim to omylem místo ve Vlastě otiskli ve Sparku. Musím ale uznat, že při prvním poslechu v pojízdné reprobedně typu BMW Stříbrného orla, jsem tímto CD byl velmi nadšen. Začal hezky z ostra, chlapec. I toho *Dylana* zmákl perfektně. *Hendrix* taky nevalí špatně, ale na můj vkus je ta skladba trochu dlouhá. Asi se potřeboval vyřádit. A dokonce cajdáček s babama je tam. Když už tady padala nějaká jména, taky bych měl podobný trojúhelník. *Ian Moore*, *Blindside Blues Band* a *S. R. Vaughan*. CD je dlouhé a dobré. Byl by hřích nemít to doma.

Cry Of Love mají novou desku - "Diamond And Debris"

/Franta/

**** Doporučená domácí četba ****

Tentokrát hlavně pro Satana.

Joseph Bryan III. - "Yorktown"

Mustang 1995

O této knížce, která popisuje operace letadlové lodi *Yorktown II* za druhé světové války se zmiňuji proto, že mě při její četbě zaujala jedna zajímavá skutečnost. Ač příslušníci amerického námořnictva bušili do Japončků v bitvách jako jeden muž, v době klidu si neodpustili, někdy z legrace, někdy i vážně a zlomyslně, vždy si připomenout kdo z nich je severan a kdo z Jihu. Narážky ale i rozkazy se bez toho málo kdy obešly.

Téměř každá loď válečného námořnictva má svého profesionálního "Texana" - pomalu hovořícího vypravěče dlouhých příběhů a zarytého nepřítele Yankejí.

Dnes ráno si vzal Coop na mušku celou leteckou skupinu. Sám pochází z New Jersey a na všechny Jižany pohlíží se stejnou nechutí, jakou cílí admirál Halsey k Japoncům.

Jeden z našich stíhacích pilotů se jmenuje Robert E. Lee. Zde je urážka kterou vmetl do tváře jemu a všem ostatním Jižanům v letecké skupině: "A pěli jsme svůj chorus od Atlanty až k moři, když jsme pochodovali Georgii." - věnováno Robertu E. Lee z VF3.

Blížil se bogey v nízkém letu a Pat těsně před tím než vydal rozkaz k zahájení palby, stisk tlačítka letecké operační místnosti na interkomu a zaječel "Jižani vzhůru, Yankeje pod stůl ! Bitva začíná".

Mueck si stahuje bavlněné ochranné rukavice: "Tak, ještě rok v Německu, dva tady, dalších sedm let než vyženeme Yankeje z Texasu, a tahle zatracená válka může skončit !".

/M.J./

Lynyrd Skynyrd

"Berneice"

(Garry Rossington)

I can still remember
I was eight years old
First time that I picked her up
Little did I know

She's taken me to places
That I've never been
Did me first gig
In a rock'n roll band

Berneice, Sweet Berneice

Get a real job
Let the guitar go
There ain't no future
In rock'n roll

So go for your guitars
Go for your guns
Better think twice
It's three against one
Take your best shot
It's a showdown now

A guitar woman needs a guitar man
One without the other
Neither one of them can stand
Remember where we came from
We can do it all again
So thanks to all you people
Give yourselves a hand

Berneice, Sweet Berneice

Stále si to pamatuji
Bylo to v mých osmi
Když jsem ji poprvé sevřel
A málo toho uměl

Dostala mě do míst
Kde jsem nikdy nebyl
A dala mi mé první číslo
V rokenrolové kapele

Berneice, sladká Berneice

Vzít opravdovou práci
A nechat kytaru plavat
Není žádná budoucnost
Pro rokenrol

Tak běžte pro své kytary
Běžte pro své zbraně
Dvakrát o tom přemýšlejte
Je to tři na jednoho
A vybalte svou nejlepší pecku
Začíná poslední show

Kytara je jak ženská, potřebuje svého hráče
A jeden bez druhého
Být nikdy nemohou
Vzpomeňte odkud pocházíme
A že to znovu zvládneme
Tak díky lidí, vám všem
Podejte si ruce

Berneice, sladká Berneice

DESPERADO COOK BOOK

KUŘE JIŽNÍCH HRANIČÁŘŮ

Zamilovaná lahůdka legendárního Joa Wildcocka.

Vyčištěné kuře zevnitř osolíme a posypeme paprikou, přidáme dva plátky slaniny, 2–3 cibule (Joe přidával i česnek) nebo jablka. Kuře zašijeme a drátem svážeme běhy a křídla, aby se při otáčení nad ohněm volně neplácaly. Osolíme, opepříme, nabodneme na kord nebo šavli (nejsíte-li příslušníkem kavalérie nebo šikovným střelcem ze zálohy, postačí vám drát) a za stálého potírání tukem grilujeme nad žhavým uhlím do měkka (Joe prý vydatně a často flamboval kentuckou žitnou). Když je masíčko měkoučké, nepomeneme odstranit z kuřátka drát.

KOTLÍK MRTVÉHO MEXIČANA

Oblíbený oběd, večeře a snídaně obávané party Jessieho Jamese. Ačkoliv není jasné, jak se k tomuto lidovému receptu mexických Bandoleros Jamesova banda dostala, roznesla během své profesionální kariéry věhlas této speciality po celém severu.

Tak tedy: potřebujeme 2–4 listy zelí, kterými vysteleme kotlík a na ně dáváme vrstvy slaniny, plátky brambor, česnek, cibuli a nakrájenou zeleninu (naši chlápci s úspěchem používali papriku, baklažán, čínskou okurku nebo čejenskou dýni), nakonec nakrájenou ostrou klobásu nebo vuřta. Tyto vrstvy opakujeme až k okraji kotlíku. Každá vrstva se osolí a opepří (táboříte-li v jižnějších krajích, použijte i bazalku). Kotlík přiklopíme poklicí, zatížíme kamenem a zavěsíme nad mírný plamen. Za 30–40 minut je kotlík hotov.

DOLAR—ŠPIZ BUTCHE CASSIDYHO

Činorodý kutíl a mozek proslulé dvojice desperátů (jeho parťák Sundance Kid měl sice zatraceně rychlé kolty, ale na vaření moc nebyl) Butch Cassidy si zpříjemňoval čekání na „ten správný“ vlak často i kuchařskými pokusy. Jeden z nich se v bandě rychle ujal a přežil i svého autora.

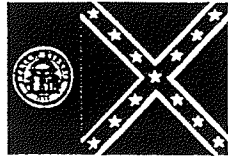
Vepřovou kýtu nakrájíme přes vlákno na plátky velikosti dolaru, potřem česnekem a osolíme (pokud měl Butch více času, naložil kýtu předem do vody s česnekem – asi na 12 hodin). Pak si připravíme stejné množství dolarových plátků uzené krkovicí a cibulí. Vepřové „dolary“ prokládáme s cibulí a krkovicí a nabodneme na jehlu. Špíz potřeme olejem s chilli a opékáme nad žhavým uhlím do hněda. Hotové maso posypeme cibulí a přidáme hořčici.

ĎÁBELSKÉ FAZOLE ROYE BEANA

Roy Bean byl prakticky z fazolí živ. Během svého dlouholetého monotematického jídelníčku se v přípravě různých fazolí tak zdokonalil, že jakmile byl v některém západním či východním saloonu odhalen, nedal šerif jinak, než že musel Roy vyvařovat pro všechny hosty deset dní nebo tři týdny v cele. A tak Roy většinou vařil, kombinoval a vymýšlel nové a nové fazolové delikatesy. Nejrozšířenější jsou Ďábelské fazole.

2–3 velké cibule nasekáme a necháme mírně osmahnout na oleji. Přidáme na kostky nakrájenou slaninu a uzené maso (nebo kabanos). Asi tři minuty smažíme a pak zalijeme pivem, přidáme koření (Roy nejraději kořenil mletou sušenou zeleninou, nebo použil curry, celerovou sůl, papriku nebo chilli, bengálský pepř a muškát), nakrájená rajská jablíčka nebo tomatový protlak, hořčice (jemná) a samozřejmě vařené bílé fazole. Pár minut povaříme a před odstavením z ohně posypeme oreganem.

Georgia

State flag

Cherokee rose

Brown thrasher

THE PEOPLE AND THE LAND

Population: 6,436,000

Area: 58,876 sq. mi.

Population per sq. mi.: 109

Capital and largest city:

Atlanta (pop. 2,737,000)

Major rivers: Altamaha, Chattahoochee, Savannah

Elevation: Sea level to 4,784 ft. (Brasstown Bald)

Leading industries: Agriculture (cotton, peanuts, pecans, peaches), poultry farming, manufacturing (textiles, paper, and pulp), mining (marble, kaolin and fuller's earth clays)

Bird: Brown thrasher

Flower: Cherokee rose

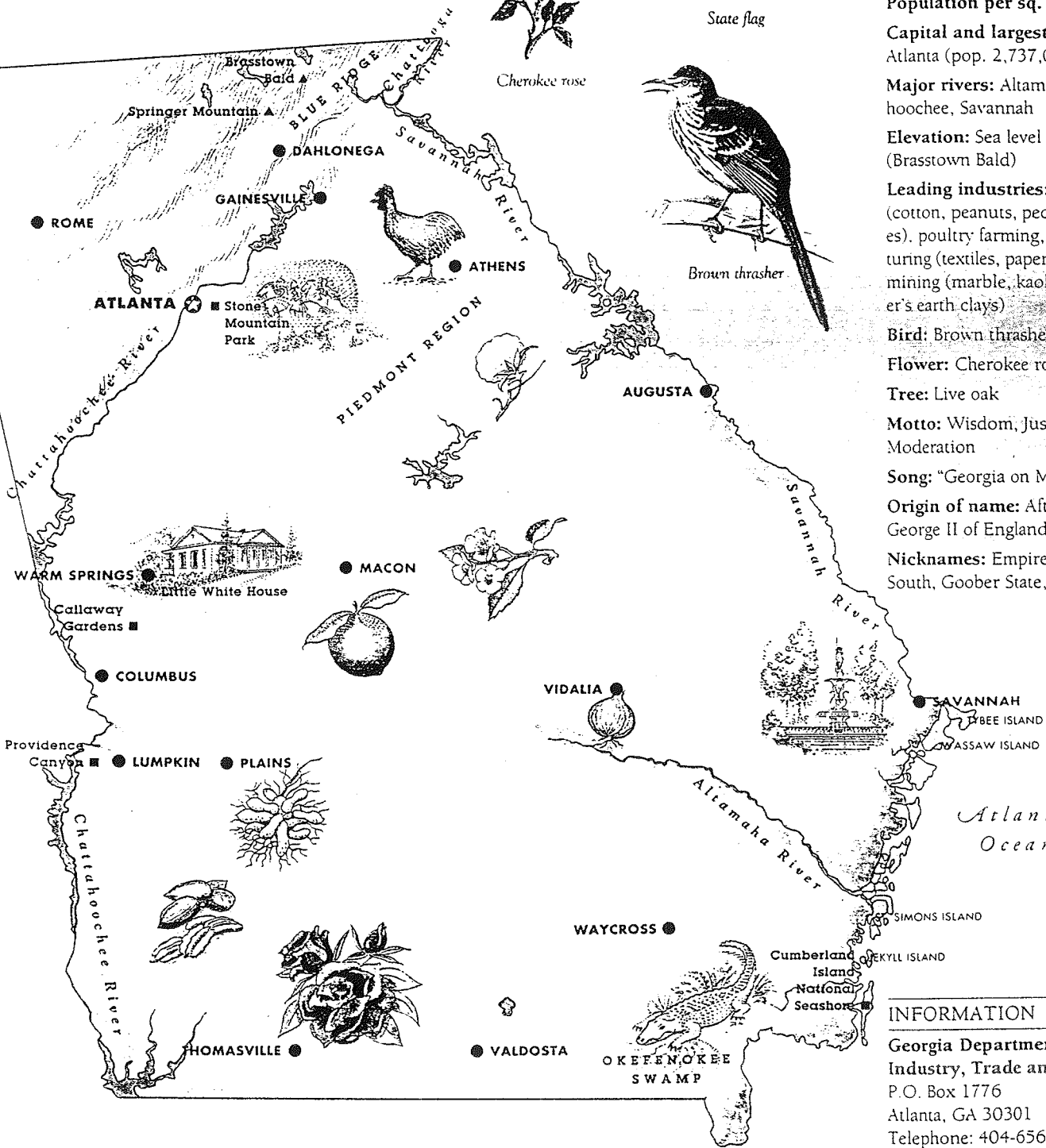
Tree: Live oak

Motto: Wisdom, Justice, and Moderation

Song: "Georgia on My Mind"

Origin of name: After King George II of England

Nicknames: Empire State of the South, Goober State, Peach State

INFORMATION

Georgia Department of Industry, Trade and Tourism
 P.O. Box 1776
 Atlanta, GA 30301
 Telephone: 404-656-3590